

Deze laatste vliegen veel lager en ook veel wilder rond, jagen snel achter elkander en inderdaad geeft dit de indruk of ze elkander naar bed jagen. Maar het is mij enige keren gelukt vast te stellen dat zowel jager als gejaagde even na elkander onder een daklijst en wel op twee verschillende nestelplaatsen verdwenen.

De wilde vlucht van deze vogels verschilt veel met het in vergelijking rustig omhoog cirkelen van de andere ex., deze laatste vliegen veelal in grote troepen die men tot dusver uitsluitend voor in de lucht overnachtende ♂♂ hield. Maar het is niet uitgemaakt van welk geslacht deze vogels zijn.

Gesteld dat de broedende ♀♀ allen op het nest terugkeren, dan kunnen tussen de hoogcirkelende vogels zo medio Juli reeds jongen en dan ook de niet meer nestelende ♀♀ vliegen.

Deze troepen krijzen onophoudelijk, jagen en stoten zo nu en dan op elkander. De Heer Nanninga zag om ongeveer half tien geen Gierzwaluw meer in de lucht maar het is juist zaak ze dan nog wel te zien en dat lukte mij inderdaad voor het eerst op 2 Juni.

Ik heb ze kunnen volgen met een kijker tot het zo goed als donker was, maar raakte ze kwijt door te grote afstand.

Door deze waarneming was mijn nieuwsgierigheid echter zo geprikkeld dat ik besloot de volgende nacht op het platte dak van mijn huis door te brengen. Tegen donker worden om 9.25 uur hield ik 4 ex. in de kijker vast, onverwachts viel me op dat ze een speciale vlieghouding hadden aangenomen. Dit was een vrij vlugge vleugelslag waarbij de vleugels vaak ver naar achteren werden gebracht, een vlinderachtige vlucht dus met een opvallend gelijkmatige cadans en zonder een enkele wending van het lichaam.

Ze vlogen met de kop in de O.Z.O. wind en verplaatsten zich zeer langzaam in O.Z.O. richting.

Bij het licht worden kreeg ik op grote hoogte een ex. in de kijker ook in die vlinderachtige vlieghouding eveneens met de kop in de nog O.Z.O. wind, maar nu langzaam achteruit vliegend en in het N.W. van de stad was het ex. vlak boven de huizen.

Dit zelfde beeld zag ik van een tiental andere ex. welke ook allen individueel naar beneden kwamen.

Ik nam deze zomer nog vele avonden waar, met nog duidelijker voorbeelden echter nooit met slecht weer, waarmee ik wil zeggen dat ze bij minder gunstige weersomstandigheden misschien allen onder de daklijst duiken.

Binnenkort hoop ik echter uitvoeriger hierop terug te komen en tevens andere aan deze interessante vogels waargenomen gedragingen te publiceren.

Amsterdam.

P. BRANDER.

Wij achten de mededeling van den Heer Brander zeer belangwekkend. Het was ons niet bekend, dat het 's morgens in de vroege neerdalen oolt waargenomen was. Misschien kunnen andere waarnemers het echter bevestigen. Wij houden ons voor berichten aanbevolen. Het is in alle opzichten de moeite waard dit vraagstuk op te lossen. Wij vestigen er nog de aandacht op, dat Thijsse in „Het Vogeljaar” vermeldt, dat bij slecht weer 's morgens in ieder geval de gehele familie in het nest aanwezig is.

Kortgeleden verscheen in „Ardea” afl. Dec. 1947 een artikel van den Heer De Graaf. Hieruit blijkt dat het „verdwijnen” van de gierzwaluwen nog steeds een natuurverschijnsel is, waarvan wij lang niet alles weten. De waarnemingen van den Heer Brander wijzen wellicht de weg, waarlangs de oplossing van dit probleem kan worden gevonden.

M.B.

Wiekelende Wielewalen.

Dit in antwoord op het berichtje „Een Wielewaal die wiekelt”.

Het lijkt ons geen uitzonderlijk gedrag van een bepaald individu daar wij het in Het Bos reeds enige jaren waarnemen en wel veel boven de oeverlanden van het Nieuwe Meer. Meestal is het een ♂ dat, boven het riet, soms langdurig kan staan wiekelen.

Henk de Groot nam het het meest in Augustus waar. Arle Visser evenals ik dit voorjaar.

Henk de Groot nam waar dat hij met de gevangen prooi, die hij uit het riet haalde, naar een boom vloog en aldaar ter plaatse opat. (De jongen reeds volwassen).

Ik zelf nam in Juni enige keren het wiekelen waar en zag één maal een ♀ en 2 x een ♂ met de prooi in de bek over vliegen.

Gezeten in de schuilhut op 1½ meter van het nest heb ik gezien welke prooi dit was, n.l. de grote rups van de beervlinder ± 8 cm. lang en 1 cm. dik en sterk behaard.

De jongen waren toen ± 1 week oud en het hele geval werd aan één jong gevoerd.

Dat ging zo: de oude vogel stak de rups in de bek van het bedelende jong, deze beet vast, maar de oude trok terug. Dit proces werd enige malen herhaald tot de rups uiteen was getrokken en als een brijige massa in het keelgat van het jong verdween.

Amsterdam.

P. BRANDER.